

færdige efter det andet, men hvor Arbejdet gaar fra Haand til Haand. Man kan derfor vanskeligt foretage en Beregning, men den almindelige Beregning er dog, at en mandlig Skotøjsarbejder præsterer et Arbejde, der svarer til 3 Par Støvler daglig. Hvis vi saa vælger det Eksempel, som findes i Fremsættelsestalen Sp. 5151, hvor der er Tale om Bibeholdelse af 8 Timers Arbejdsdagen og en nedsat Timeløn, nedsat med 18 Ø. pr. Time, giver denne Nedsættelse 144 Ø. pr. Dag, det vil sige 48 Ø. paa et Par Støvler. Det er, hvad der kan vindes ved denne Brutalitæt overfor Arbejderne, som i Forvejen har for lille Løn. Skulde det virkelig kunne spille nogen Rolle? Ingen tror det. Navnlig kan det ikke spille nogen afgørende Rolle for Forbrugerne, da det ikke sikres Forbrugerne, at de faar de 48 Ø.s Nedsættelse. Hvis man ikke blandt den paagældende Industris Udøvere faar et Anfald af Godgørehed — og det er der ingen Grund til at vente —, faar Forbrugerne ikke disse 48 Ø., saa faar Fabrikanten dem eller den handlende dem eller hver af disse en Part af dem. Man sikrer, som sagt, ved § 2 Forbrugerne mod Prisstigning, men der siges ikke et Ord om, at Nedsættelse af Lønnen medfører en Prisnedsættelse. Hvis Tolden virkelig kommer til at virke som Forbud, stryger Fabrikanterne eller de handlende, som sagt, de 48 Ø., og de faar dem nok anbragt; selv om de skal lægge dem hen i de saakaldte skjulte Reserver, finder de nok Raad for at komme udenom de indsatte Udbytte- og Tantièmebestemmelser.

Der rejser sig saa det Spørgsmaal: Hvorfor skal Skomagerne straffes paa denne Maade, har Skomagerne en saa svimlende høj Løn, at den virker moralsk forargende overfor den øvrige Befolkning? Nej, det er der vist ingen, der vil mene. Skomagerernes Løn er temmelig beskeden; en mandlig Skotøjsarbejder, som er saa heldig at have fuld Beskæftigelse 8 Timer om Dagen og alle Ugens Dage, tjener omkring 80 Kr., hvis han hører til de velaflagte Arbejdere. En Fortjeneste af 80 Kr. om Ugen er dog ikke noget saa svimlende, at man ligefrem behøver at skamme sig over, at man har Arbejdere, der er lønnet paa denne Maade. Og disse 80 Kr. holder maaske endda ikke Stik nu, thi for faa Dage siden har der jo fundet en Nedsættelse Sted med 6 pCt. ifølge Pristallet. I Statens statistiske Efterretninger, et af de sidste Numre, Nummeret for 2. Marts, findes der en Opgørelse af Arbejdslønnen i Industrien. Denne Opgørelse er for Juli Kvartal, den er altsaa ikke helt rigtig længere, den er for høj. Ifølge denne

var Gennemsnitsfortjenesten for samtlige faglærte mandlige Arbejdere i København 192 Ø. pr. Time, men piler man Skomagerne ud, viser det sig, at de kun har 169 Ø. Deres Løn ligger altsaa 23 Ø. under Gennemsnittet af de faglærte Industriarbejdere i København. Og gaar vi ud i Provinsen, er Forholdet endnu uheldigere. Her er Gennemsnitsfortjenesten for faglærte Mænd 153 Ø., men for Skotøjsarbejdere kun 141 Ø.

I vore Dage, med de Priser paa Livsfornødenheder, som jeg ikke har hørt noget om; at man vil nedsætte, med de Priser paa Husleje, som jeg heller ikke venter nogen Nedsættelse af, naar Ministeriets sidste Huslejelov bliver gennemført, vil man dog ikke paastaa, at 141 Ø., eller 169 Ø. i København, som Timeløn for en voksen faglært Skomager skulde være saa høj, at man af moralske Grunde behøvede at gaa til at nedsætte den. Skomagerne har rigtignok i Krigsaarene naaet at sætte deres Fortjeneste en Del op, men de har ogsaa, da Lønnedgangen begyndte, maattet tage kraftigere Lønned sættelser end adskillige andre. Det officielle Pristal er dalet med 25 pCt., men Skotøjsarbejdernes Løn er dalet med 40 pCt., da Skotøjsarbejderne ved de Forhandlinger, som har været ført, har maattet tage større Lønnedgang end andre. Og hvis man ved Siden deraf kunde gøre op, hvad Skotøjsarbejderne har tabt ved at arbejde paa indskrænket Arbejdstid og ved at tage Del i den vældige langvarige Arbejdsløshed, vil man komme ned paa et saadant Lavmaal af Gennemsnitsløn i Skotøjsfaget, at Danmark nærmest burde skamme sig ved overhovedet at have saa lav en Løn.

Der tales i Fremsættelsestalen om, at Timelønnen og Akkordlønnen skal være som i 1914 med Tillæg ifølge Pristallet. Jeg ved ikke, om det er Udtryk for nogen Begrebsforvirring, naar der tales om Akkordlønnen. Hvis der her sigtes til Ugelønnen, saa er det jo eet Begreb, men hvis der sigtes til Priskurantpriserne, er det et helt andet Begreb. Akkordpriserne, de Priser, som staar opført i Pristalsten, der angiver, hvad der skal betales for at pinde og gøre disse forskellige Arbejder, som hører til Skotøjsfaget, er ikke steget med det, som Pristallet vilde berettigge. Priserne i Pristalsten i Skotøjsfaget er kun steget med 60 pCt., og Priserne skulde jo i Forhold til 1914, hvis de fulgte Pristallet, være steget med 98 pCt. Skotøjsarbejdernes Priskurantpriser ligger altsaa forholdsvis lavere i Dag end i 1914. Desuagtet kan man paavise, at deres Indtægt er steget